अपरे मानवा देवि प्रदानकृपणा द्विजैः । याचिता न प्रयच्छन्ति विद्यमानेऽप्यबुद्धयः ।
दीनान्धकृपणान् दृष्ट्वा भिक्षुकानतियोनपि । याच्यमाना निवर्त्तन्ते जिह्वालोभसमन्विताः ।
न धनानि न वासांसि न भोगान्न च काञ्चनं । न गावो नान्नविकृतिं प्रयच्छन्ति कदाचन ।
अप्रवृत्ताश्च ये लुब्धा नास्तिका दानवर्ज्जिताः । एवम्भूता नरा देवि निरयं यान्त्यबुद्धयः । ९८९
ते वै मनुष्यतां यान्ति यदा कालस्य पर्य्यये । धनरिक्ते कुले जन्म लभन्ते स्वल्पबुद्धयः ।
क्षुत्पिपासापरीताश्च सर्व्वलोकबहिष्कृताः । निराशाः सर्व्वभोगेभ्यो जीवन्त्यधमजीविकाः ।
अल्पभोगे कुले जाताः स्वल्पभोगरता नराः । अनेन कर्म्मणा देवि भवन्त्यधनिनो नराः ।
अपरे स्तम्भिनो नित्यं मानिनो धनतो नराः । आसनार्हांश्च ये पीठं न प्रयच्छन्त्यचेतसः ।
मार्गार्हस्य च ये मार्गं न ददत्यल्पमेधसः । पाद्यार्हस्य च ये पाद्यं न ददत्यल्पबुद्धयः । ९०००
अर्घार्हान्न च सत्कारैरर्च्चयन्ति यथाविधि । अर्घ्यमाचमनीयं वा न यच्छन्त्यबुधा नराः ।
गुरुञ्चाभिगतं प्रेम्णा गुरुवन्न बुभूषते । अभिमानप्रवृत्तेन लोभेन समवस्थिताः ।
मान्यांश्चाप्यवमन्यन्ते वृद्धान् परिभवन्ति च । एवंविधा नरा देवि सर्व्वे निरयगामिनः ।
ते वै यदि नरास्तस्मान्निरयादुत्तरन्ति वै । वर्षपूगैस्तथा जन्म लभन्ते कुत्सिते कुले ।
श्वपाकपुक्कसादीनां कुत्सितानामचेतसां । कुलेषु तेषु जायन्ते गुरुवृद्धापचायिनः । ९००५
न स्तम्भी न च मानी यो देवतादिजपूजकः । लोकपूज्यो नमस्कर्त्ता प्रश्रितो मधुरं वचः ।
सर्व्ववर्णप्रियकरः सर्व्वभूतहितः सदा । अद्वेषी सुमुखः श्लक्ष्णः स्निग्धवाणीप्रदः सदा ।
स्वागतेनैव सर्व्वेषां भूतानामविहिंसकः । यथार्हसत्क्रियापूर्व्वमर्च्चयन्नवतिष्ठति ।
मार्गार्हाय ददन्मार्गं गुरुं गुरुवदर्च्चयन् । अतिथिप्रग्रहरतस्तथाऽभ्यागतपूजकः ।
एवम्भूतो नरो देवि स्वर्गतिं प्रतिपद्यते । ततो मानुषतां प्राप्य विशिष्टकुलजो भवेत् । ९०१०
तत्रासौ विपुलैर्भोगैः सर्व्वरत्नसमन्वितैः । यथार्हदाता चार्हेषु धर्म्मचर्य्यापरो भवेत् ।
सम्मतः सर्व्वभूतानां सर्व्वभूतनमस्कृतः । स्वकर्म्मफलमाप्नोति स्वयमेव नरः सदा ।
उदात्तकुलजातीय उदात्ताभिजनः सदा । एष धर्म्मो मया प्रोक्तो विधात्रा स्वयमीरितः ।
यस्तु रौद्रसमाचारः सर्व्वसत्त्वभयङ्करः । हस्ताभ्यां यदि वा पद्भ्यां रज्ज्वा दण्डेन वा पुनः ।
लोष्टैः स्तम्भैरुपायैर्व्वा जन्तून् बाधति शोभने । हिंसार्थं निकृतिप्रज्ञः प्रोद्वेजयति चैव हि । ९०१५
उपक्रामति जन्तूंश्च उद्वेगजननः सदा । एवंशीलसमाचारो निरयं प्रतिपद्यते ।
स वै मनुष्यतां गच्छेद्यदि कालस्य पर्य्ययात् । बङ्गाबाधपरिक्लिष्टे जायते सोऽधमे कुले ।
लोकद्वेष्योऽधमः पुंसां स्वयं कर्म्मफलैः कृतैः । एष देवि मनुष्येषु बोद्धव्यो ज्ञातिबन्धुषु ।
अपरः सर्व्वभूतानि दयावाननुपश्यति । मैत्रदृष्टिः पितृसमो निर्व्वैरो नियतेन्द्रियः ।
नोद्वेजयति भूतानि न विहेलयते तथा । हस्तपादैः सुनियतैर्व्विश्वास्यः सर्व्वजन्तुषु । ९०२०
न रज्ज्वा न च दण्डेन न लोष्टैर्नायुधेन च । उद्वेजयति भूतानि स्वक्ष्णकर्म्मा दयापरः ।